"לְדוֹרוֹת"

סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל

שאלון לרישום קורות ניצול/ת השואה

איסוף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. המידע על קורותיהם של ניצולי השואה חיוני מאוד לחוקרים כמו גם לבני הדורות הבאים שכן בעזרתו יוכלו להכיר את אוסף הסיפורים הפרטיים המרכיב את התמונה הרחבה. לסיפור האישי שלכם יש אפוא חשיבות לאומית, מחקרית וחינוכית. אוסף הסיפורים יעלה לאתר אינטרנט מיוחד במסגרת פרויקט לציון 60 שנה למדינת ישראל.
אנו מודים לך מראש על הנכונות לשיתוף הפעולה.

שם משפחה ושם פרטי נכון להיום

שם משפחה:	ציסרמן	שם פרטי:	שלמה

פרטים אישיים לפני השואה ובמהלכה

שמות ומקומות יש לרשום בדפוס - גם בלועזית במקומות המסומנים

שם משפחה לפני/בזמן המלחמה:	ציסרמן	בלועזית: ZYSERMAN	שם נעורים: —
שם פרטי לפני/בזמן המלחמה:	שלמה	בלועזית: SHLOMO	מין: ז נ / תאריך לידה: 7.2.1915
מקום לידה (ישוב, מחוז):	ורשה	בלועזית: WARSZAW	ארץ לידה: פולין
שם פרטי של האב:	חיים	שם פרטי ושם נעורים של האם:	פריידה חאווה דנציגר
שם פרטי של האישה/הבעל (אם נשוי/נשואה לפני המלחמה):	התחתנתי ב-55 פסיה ייס	שם נעורים של האישה:	
מקום מגורים קבוע לפני המלחמה (ישוב, מחוז):	ורשה	בלועזית: WARSOY	ארץ מקום המגורים: פולין
השכלה/תואר אקדמי לפני המלחמה:	4 כיתות	מקצוע לפני המלחמה:	
מקום מגורים בזמן מלחמה (ישוב, מחוז, ארץ):	עד 22.4.43 ורשה ואז התחפשתי מבחוץ ה"ת בפולין עד מחליפתא ואז עברתי לשלבה ברזיל		
האם היית בגטאות? אילו?	גטו ורשה עד 22.4.43		
האם היית במחנות? אילו?	אחרי גטו ורשה, כמה שנות בעבודה כפיה שונים, בדאצין AL (מחנה עבודה) מ-1 עד דצמבר 43 בדאצין AL (מחנה ריכוז) עד מאי 44, אבשטיינה מלך (ברוגנוף - שבלזיה) כ-4 חודשים, פלשוב שבגרמניה, גרוסרוזן (שבגרמניה), סבורג שלה עליה ריכבה עד אל השחרור.		
מקום השחרור:	סבורג שלה	תאריך השחרור:	8.5.1945
האם שהית במחנה עקורים? איזה?	לא	לאן הלכת/חזרת לאחר השחרור (ציין מקום)?	עברתי בגרמניה רוסיה בלגיה ריכבתי (מקום סבורג שלה) אחרת שבדרך בפרקלין
מקומות/מחנות בדרך לארץ:	אוסלו 14 חודשים שבל עברה מרסיי אחרת (הגעתי כ-4 חודשים) ואז עלה ארצה	שנת העליה: 1946	שם האנייה: לא זוכר

נא ספר/י על קורותיך לפני המלחמה
(נקודות להתייחסות: משפחה, סביבה, ילדות, לימודים, עבודה, חברות בארגון):

פרטי

נולדתי בעיר ראדום בקרבת פולין, לאמא נפשה. ואבא מיכאל. עד 1.9.1939 עם כיבוש המלחמה נהפכו חיי מקום, לגיל מבוגר מהר מאוד לילדה הייתה המשפחה 3 שבועות לפני כן היה נעים. בתור ילד נצטוו בין הבנות הילדים, לבין ידי המנהלות, והגותות הלילה לבגדים שהיה מה לאכול בבית. עם שוק הקרבות הסתלבתי בכל כוח הכמן, בתור סבר נפשי ומעוקה אחרת לא הגה. רק כך נמשך עד סוף שנת 1940 עם סגירת הגטו, מצאתי את עצמי עם עוד ב' בנות-בנות שנפשי ואת אחותי, והעברתם יצאתי לעבוד מחוץ-לגטו ואת אמא, העבודה היתה קשה, תפקידי היה למלאות עגלות בחם ולהבוק את התוכן לתוך הגטו, ובאות הבאות התחרות מעד א' של לחם וקערת מרק, וכך כך נמשך עד - 22.7.1942 וזק הודעת הגרמנים על העברת יהודי לארשה מצרתה להתישבות מחדשת. הגטו לא ידעו מה פרוש הדבר הבא, הוא שהלבו מרגיע הרגלי ואר שהוה חשר הטפו מהרחוב. שהועים לאחר מכן אותו הבדלה הלבה לסדר משהו, נחטפה ברחוב, ובערב לא שבה הביתה, משטרת-הגטו היתה פורצת לבתים אחרונה אישית ומעיזת אותם לאומשלג-פלף. הינה הם לא שם אמו ומשפחתן, רק אחות שלי אמי ומשפחה. סבתה מצד אמי נשארה לבד. ולפי הקשרה עברנו לבית אחרת אלה בל המצב המצב הבא, מצאתי לעבודה יום-יום בתקוה שאולי שהו הבאה יהיה לי עת מי לדבר, בתקוה הכל התקוה הצאת עבד בתור חוט בחוד הימעלים שתפרו מדים לגמל הגרמני ומיינו מצבה שאני הצלחתי להרוח לגטו ממקום העבודה שלי, בגלל לפני הגיש-השלה 1942 הגרמנים הוציאו את

נא ספר/י על קורותיך בזמן המלחמה
(נקודות להתייחסות: מעצר וגירוש, גטאות, מחנות וצעדות מוות, מסתור או זהות בדויה, פעילות ותפקידים ביודנראט/תנועות נוער/מחתרת/פרטיזנים, השתתפות בבריחה/התנגדות/לחימה, השחרור וחזרה הביתה; האם אדם/ארגון יהודי/לא יהודי סייע משמעותית להצלתך; בריחה/הגירה מאונס, פינוי/אווקואציה למרכז ברה"מ):

הגיעו מהבית הקטן והעבירו אותם לגטו הגדול בשבילנו מרוכזים בבמה המלאה בלבד. למשפחה הזו אין את המינימום הנדרש מחוץ לגטו, ואינו לא יכולתו אותם לעבודה, נשארתי לבדי עם הדודה שלי בית, אמרו באותם של האינשים אל מחוץ לגטו התחילו לבאת האינשים הגדולים בתוך הגטו, אמה יכלו לעבודה בתקופה שמגיעה בערב. הוא לא שם יותר מתבכר שהבריחו עשו סלקציה, וחלק ניכר מהאנשים נשלחו לקרונות להשמדה, ונתנו סגרה, אומא, אבי הקטן, ואני, למחרת בבוקר אלבאלינים לבתים והתחילו לבנות אנשים הדודה אינו בשום לבאת לבדה ולהבטיח לבולם באינסטינקט של שנה פניתי לבוין הבית ובמתתי לבנות הבית ומשם למרתף. הייתי דומרת בשעתיים בולבלו הדודה התבכר לי שנשאתי לבד אבל המשפחה, לא מבלתי אף אחד מהם, במלחמת הישובות אין זמן להכיל במעלות מאלתו ילדה לא ישנו חבר הבית, אלה מטוחבר קבוד למרתף, למחרת אינני יודע מה היתה השעה, ובאתי מהמרתף כי שמעתי אינשים מדברים והבנתי הדודה לבדה מעבר לבבוש עומד לו איש אס"ס בעל בקות, בראלתי אותו סרקתי את שער הבית וקבתי שוק לחרמן התבסאתי בכל מינו ~~ס~~ מבטלטים ולא בא אחרי בשבוד אקבת ובשנה פנים. הוא התחיל לבאור עם הפנים לכל הבוודנים לבת אלו בשהוא עומד בעד מהבאוש שלו עבבתי נשמתי אינני יודע כמה זמן עמד בן הסתובב ובא. וש לי הבבשה שרק עשוה אינו חובב לנשק מחבש. הימים הבאים לא הוא ולבד טרדים אבל הבזמן לשבוד עשה את שלו, בחזור השבוע הנוסף

נא ספר/י על קורותיך מתום המלחמה ועד עלייתך לארץ ישראל
(נקודות להתייחסות: בריחה, העפלה/עלייה):

הצבא הגלן לחצור עובדי חוץ לבטן הבינה, ואנו
התחבאנו שוב עם שני בני דודים שלי ובשלאו היה
לנו לברוח, התחלנו לברוח לעצמנו ובאנו שוב לעבודה
על-מנת להשגיח מעצמנו את מצבנו שלא ולא בין לו לשאר
לבד ואחרי לברוח לעצמנו.

18.1.1943, אני מצטרף תאומיק צב משלח שלש לו משמעות
מולחמות עבורו, כל הלקח הינו ולבאות לעבודה ב בני דודים,
הולם הבה ובאנו בין ב המהבבר הינינו נשאר הקטן. אינני ולפי
מאוכה סיבה, החוצנו לשלוב הבנוסה לבטן, שהיה פחות
לאומשלבי בלילה, ואז אפשרו לנו להיכנס אלה עשו פלקדה, ואנו
מבינים המעבר הלבנה לקרונות ובינהם בקר בלדו, ואנו
הרבע שהקנון נסבר התחלנו לפרוץ פתח על מנת לאפשר
לנו לפנות את הבלת, כשהרבה יבאה לבמה, הבלנו
את החור ופתחנו את הבלת, ונעמדנו ליד הבלת, שאלתו
אותנו קלבנים הוא ענה בין לחבנו ובנים ואז קפץ ראשון
שמעני ירוה ואני קפץ כלי המהירים למקום הוא הוא שונה
הוא עוד הוה חם... כוסיתו אותו הלאה והכתנו מהמקום
המהירות הארשמרית, אחרי ולחים הבעתו למקום העבודה
ואחת חצרתו לבטן, הלוכבה חצרתו לעמוד כיבול,
מחבנת אפריל 1943, הבטן הוכיש משהו שאף אחד לא
ידע מהו היתה מן הרבשה שנלא לקרות בדר, שאף אחד
לא חלם עליו, לא ב 19 אפריל הבראנים פינבו לתוך
הבטן מבמה כוונים על מנת לחסול, אבל נתקלו בהתנגדות
של מבתי אש מבב ההודים ונשאבו, הם שיני את הטקטיקה
והתחילו לבלות בית בית השתמש המטוסים והיו בבדות
תבאדה ובך בשהעינים דומעות והקרין אונק מהעשן הולם ובינו
לחרב הרמתי יבים ובאנו נחרבנו הבנים, והבריחתו לבור
האנשים בבור לקרונות, הובנסתי לקרון הבלת נסבבה ושנינו
לבדה ונבקה

מתנות.

נא ספר/י על חייך בארץ
(נקודות להתייחסות: קליטה, לימודים, תעסוקה, שירות צבאי, פעילות ציבורית או תרבותית, משפחה, דורות המשך וכו'):

1. טרנספורט: מתנה - מוות. הבעיה הגדולה. עשו לנו סלקציה, והגדולים שם נקרו את הקרונות שבהם הבעיה הגדולה של האנשים שלא עברו את הסלקציה המשיך לנהוג לתוך השדות או הפשפש, ומשם אלף אחד לא חזרו, ואותו אנחנו שעברנו את הסלקציה, הוציאו לקרונות כ- 800 איש וגרשו לדרך, למאידנק.

2. מאידנק: מחנה כיבוש והשמדה. הבעיה באמצע הגדולה. למחרת הגיעו לעבודה האוקראים בבגדי הנוסעים שאחרי שהם, בפה, והלומים, לאחר את הבגדים לאוכל שלהם. עד מנת שלחת לבבעיה שה נמשך שבועיים. ממאידנק ל-הרצין - AL

3. הרצין - AL נמשך למחנה עבודה בעיקרו. למעשה הוא היה מחנה עינויים ומוות. כל הזמן היו אנשים נוהרים למות ללא סיבה הנפ הבגדל היה לשאת לעבודה מאלף למחנה. הגלחתו לעבוד האוף והרעב הקטן מאוד. מפאתי הלוק-נחל יפה, רחצתי אותו והכנסתי אותו לפה והגלתו למצלף אותו כמו פובריה, רק עלמנת להפעיל את שרירי הפה והלסת, לקפצות החבים הוקל קצת, כי מפקד המחנה הגתלה, השוב בצמחר 1943 עברנו למחנה חדש שאתנו הקימונו בתנאים טובים יותר. הרצין K.L

4. הרצין K.L. הגיעו למחנה החדש שהיה צמוד למפעל שעל יד קבלנו הבגדים פסים חדשים בכרנו בדרום 550 איש במקום 800 המחנה הקודם. כל התנאים השתנו לטובה. עסדתי במפעל כנסיתי להעלות קצת בשר על עצמותי ~~הקלשון~~ הבחושות ולפי הלחרה שהטוב אינו נשאר לתמיד. יה צה בא, התחלנו לשמוע הגיעה את זרי התותחים מתקרבים. בלחץ מיום הדשים מצוו הקמיסו אותנו על מסלות הנגו בה 50 איש וגרשו לדרך לסגלת עשה הבעיה למקום שנקרא סטרלבה-וולה עיר כיבה גדול.

5. סטרלבה-וולה, מפעל יצרקות מאסמר הגיו קטן עד קנה-תותח בגלגלת הייצרקות הבגים כל כך מעולים שהם מטוגלים להרגיל אדם.

שהבאתי לעבודה הגיעה מעולמות החיים בגלל שלושה המאמצה
הרמתי, כולנו, והלו, עבודה לא קשה האולם, כי בזמן
שהמאמצה בדה אין הרבה מה לעשות, המחנה הלא הוא היה
במרוץ למפעל ההיינו הלא כ 300 והלבוש, הטוף הלבש ולא בגלל באו
לתקני אלונו מטלות מלחמות באמצע הלילה הפקדנו את המפעל, ושתקו
את התשמל כל הסביבה, ומות שלשה אמרו כן, העמיסו את כל המחנה
שלנו על משאיות, ונסענו לבסוף. המטרה פלאשלה,
ס, פלאשלה, מחנה ביבלי עשו המספר שקבלנו שם היה למעלה מ- 25---
אלף למחרת שהבאתי לעבודה מחוץ למחנה. הפסקנו את הקבוצה לחול
המפעל הבריאנו. לקחו אותנו לאוניברסיטה אל יקבוץ, לפקולטות בימה
לעבודה, הסקרנו לאולם כל נער בשם הפקולטות הלו הלבבים
לעבודה לחנות הרבה שם עמדה רבים מולבת תחת שמירה צב שעות
לרעב מוס את שלסנו. חלק מהקבוצה נשלחה על המלאכים של
יקבוץ ושם אכלו את כל הירקות המלמנות, והעבירו אותנו לאולם
רקבת, שהלא אמרו כן מרפאת לקבוצת עבודה המנרה הלא
הלילה. לא יודעתי מתי לם ומתי לילה, אמרו שבלע הכנו למחנה
ומחוץ לאמר מכן לקחו את כל הקבוצה שלנו 300 והלבוש לתחנה
הרבה, הכניסו אותנו לקרונות, ושלח כעבר אין בדבר. כמו הפעמים
הקודמות עוד אמר לא נדע לאן, מסלל הנסיעה היה מעבדה, ודעתנו
שמעבדה מקרקע יש מחנה שטמן אושוויץ, הלא והו עמנו אנשים מהסביבה
בשעבדנו את אושוויץ התחלנו לחיות, עבדנו את הבלל לקרמניה, אז
למעשה לשלנה - התחתית. הבינו לנו בשם שוויצנוק עוברה יפה
מאוד, הכרנו אותנו מהרבה. והתחלנו לבד. אמרו כמה קילומטרים
הבינו לשער המחנה שמו "בלוס-הלבן" K.L
7 בלוס-הלבן KL מחנה יפה מסודר בטעם-טוב, התבקשנו להתפשט
עבדנו הרבה מאוד אינטנסיבות וכל אחד קבל תבלת הבגדים מלוספים
ואין בם מספר שלו היה 45265 ועלה המספר הזה נמסתי את
המלחמה, למחרת שהבאתי לעבודה המחנה תפקידנו, לקבלת-תורים
בסלע וטמון בו אמר נפש לבוקר. שבלע לאמר הוא לחנה
מספר עלינו קבוצת והלבנים הלעבוים שהגיע אלינו מאושוויץ, בהתחלה
לא היתה הינינו שפה משותפת, בהמשך הצמח התקבלנו עם עליה.
לאחר שבועות המחנה, קבלנו הצמה הבגדים צלבתחוק, ונשאנו למסע

לחיצת הרבבת הביאו אותנו לקבוצות, ובאותו לפחות לפי כוחן
הנפשי ודעתו שאותנו בנפשים לתוך הרמנה אבל הגבהה אותו כבר
שבר הכוחן שונה ונשארנו הפלגה התחבאתי, הבענו לרוחנים, עירה
ישנה בכל העורות הברמנות, הבענו למחנה סנדרה-שולה
8 סנדרה-שולה מחנה שהענו עליו לא הרה הלו מצפונות בוא כל
המחנות הוא הרה הלו מהלקות הבות בו קומנות בכל קומה
4 תבורה לכל תבר 30 מיש, חבר רמכה מחבר סבל הבלוק
מחנה עבודה לפי פרטו ופקדונו ללא מבות וללא המתות, מחנה
לחתלו מכל המהנים, עבדתו במפעל של חברת "קרופ" תעשות נשק
עד סוף המלחמה. ב 8 מאי 1945 הגיעו הכוחות שחרר אותנו
לא באמרים שהכבו לבלון נשארתי המקום, אבא פינסתי מבאתו
הפנקה הסלהוטות, הגפקנו הבבה והבלנה חוזלת שעבדים
בבין העורבה למקומות ויהי שהוקצע להם, לאחר כמה חבשים שמעתו
שמחשבים לצלות אות כל עבדו הבא לאוקגואנה להלחם נגד
האנטי סלהוטים, לחשבון הקטן שעשתו לא הוה כבדו למות
למען אידיאל שאינו שלו.
הגאלתו מן הגרמנים בקבוצת-חלוץ העורה סמוכה, באחד הומים
פניתי לשם ולאחר משא-ומתן קבר הקבלנו פשרתו את עדו, הלפתו
שם, למחסת כבר נחתה שעור כמשון בעברית. הוותו המקום
עד סוף שנת 46 אבל אנחנו את הבדל לבבה הבענו לרטוסלבה
ומשם לחלעסיה המעבבתו המקום בשבועות, בו העברתי קבוצות
מת הבבדל לחלעבה, הסוף עד אינו נשארתו הבלעחה ומשם שלחתו
לקבוצה שמבבה את הבבדל לוקוסלבה אחרו שהות של בחה ומיד אחרה
הייתי לבבות לוחן ואל פרבה מלחמת אבבחות הוחן והפנו לאוטלים
הבענו לסרבסטה לחנו המקום לחחסת עלינו לחבבת לחוחנו אחרו בחב
אחים בחוחנו בורפנו לקבוצה שהיגה אחרה לחלת הראשונה לעליה-הרצה
ובאנו לקנבה אחרו בשנות שבועות העבורו אותנו לסרבסטה שם עשינו
את הפסח והתחלנו לחלוץ את הסקל לקראת העליה, בוקר אחד
העלו אותנו על משאיות ובאנו לפשר הבענו לאיכה מפלה שם עלינו על אניה
ובאנו לפשר ונולנו לעשות את הפרק חוק ולחיות אבל עשינו אחר שבועות
הבאנו אחרכה שבועות לפני השבת הראשונה שם האניה שעלינו
היה [illegible], הוחנו בעזרת ט שבועות ומשם לקבוצות

הקיבוץ התקבלנו כפי שהיה. עבדנו כל שני עבודות, בעיקר חולות
חולות ותשכר חברות שעדין היו בלתי אפשר חברותם הבין
השתדלות לתמוכות. בקשר עם החברות היה כי קרקעי אפשר היה
לעשות עם כל חלק מנושאי אלבד. השאלה המולה הצאת הוותה בלבו
כי מלחצבים. למעלה שהרבה חברים מהקיבוץ ולשלה היה מצבה
אלונים עם הברה אבדו קרובים וקרובות מאלבד נושאי השאלה
אמור היה להצבירו. עם הזמן התחלנו לעבוד אומנים הבנה. שנבע
לבבן של עבדנו במקרה הזה.
שתי קבוצות שהקיבוץ התחיל לתפש עבדינו שבדוק עמ לאלבד שני קבוצות
אחרי שהקיבוץ התחיל לתפש עבדינו המשתנים המשבבת התנועה הקיבוצית.
שנגע להמשך את חיינו המשתנים המשבבת התנועה הקיבוצית.
נמשכה לנו קבוצה שהתאחדה לנו כמו שפה לבה הרבה. הקיבוץ
עדיין לנו מסיבת פרידה. ויכולנו לשבבינו העבמצות למנהל - חיפה.
בהשבחת מפיק מקיבוץ הסביבה, שבוא היה מאיר קומוסר - עילון
ומשבים על כל אחד ואחד ולכולם היה לו מה להגיד ומחבן הק
לחלוקה.
עם הקבלת הקבוצה - הוחלט ב 29.11.47 על הקמת מפעל לכל היה
קל לשמחתנו אבל לא יודעים מה הבאנו תלוי אושר על כך, ומיום אחרי
ה- 29.11 התחלתי הלוחמי שמחות פסק עבד בי הקרבות הבאות להקמת
למשאות שלנו. שעבדו את עבדו, והתחילו מחות אנשי חיה אליהם
לכן המשאות היו בקלות לחלוקי מלא עכרמי - הבריטון.
בין המשאות היו בקלות לחלוקי מלא עכרמי - הבריטון.
באחד מפגישות הקיבוץ עם הקומוסר, הקומוסר החליט שהקיבוץ בסיכון
לחת כמות מהמשאות מאנשים לבנות הבריטון אל מחוץ לקיבוץ היינו
לבלמה. ולאחר החליט שקבוצה שם כולקים תהיה הקבוצה הראשונה, אני
הבעבתי מטעמים אידיאולוגיים, לא יתכן לקבוצה על מי שיבוא, אלה
בהחלטת בחלקיות, הבבר לא משנה מן הענין הקומוסר, ולאחר הבבע לי
בשפה זו לקבל בעבי אז לקבוץ. הלי הוסיף קבלתי הלטה לקבוץ
בשנה בבמבר 1947 עבבתי את הקיבוץ ועברתי לגל-אביב בדא אבל
מה הבבה שעבבו את הקיבוץ לפני כן, הבעבתי בסוף - השבוע העבבה
ולהלם בשלון הלבתי לשלבתי הבלם ולהתבבתי אבבי ולחיים בבבי
המתי מבלם, הסיס הלחמנית שבונה, ענשים בבשנה תנאים מתה מבב
לשלה ולבע ובעתי שלום הבונשנה הבולה ובבטרם להולחם ולהקלת
מחנה הלבש ולנו 1948 עבבעתי בהבנת על מחנה בסיכון הולם

מיום הלידה-העבודה, פרנסתי לבית-הילדים לאחר עקירה מה הכיתי לעבודה והמשיכו לשרת האנקיבוץ מנהלתי ולא קבלו עד השחרור ינואר 1950 עם השחרור מתאולה המלחמה מתבטל, מלחמה על השבת-בית, מלחמה על עבודה, מלחמה על הקמת משפחה, המולה אחרת מלחמת הישרדות השנה, ונשאלים בסיק לעקר מלחמה תמיד לא מושבות על השאלה האישית שאלה, שבכתי חבש, כשיבתי עבודה נמשכה עם התאגדות ומהשאלות האלה נולד בן שבוע הוא בן 53 לא נשוי, נולד שאלה מיטל. העבודה בעקר-הפלסטיקה הבקשתי מאוד עד שנהלתי מפעל עבוד בקיבוץ עד סוף פועלים אחר העבודה הצלת הנהלתי ה-1960 והתמעטתי הה עד 31.12.2008 ובכנו עמדה תקופה יפה בחיים, מעבודה להשלמה, אבל לא.

הנשבתי בוד-ושם בהעבודה ומרבה פני בתי ספר שיש להם אות שלון הה ומאבים עם השאלה, בן בנני בתות-הוטאל הבאות לסיים קבוצ מן מתקיפה ההיא, אין עד מקום להרחיק ובעיתי הלימוד המקורות, בן נרשמתי לאוניברסיטה העממית לסמסטר ב נפלה מה מצבו מצה אני רשם עה אמלה שמעניינים בתוך לאמקה קלאסית, קבלו הרבה סיפרים למשתבל לבד כמה שאני יכול

מעבודת השאלה הנהלה בשנת 1990 בשנעתי עם מדיקו ההבנה שבא אני חבר לפלגים, אל נפתח אחרי המעיין שמבלה הנסיבות היה סתלם בל בין הבלה הרבה שנים.